

Kate Carry

Allah ege alatt

I. Az éjszaka lassú, lomha mozdulatokkal visszahúzta ólomlábait a világságról. Córdoba felett pirkadni kezdett az ég, városszerte megszólaltak a minaretek tornyában a müezzinek, imára szólítva minden muszlimot. Langyos szél futkározott a szirmaikat bontogató leanderbokrok között, és reménykedéssel telt meg ismét az emberek szíve.

Al-Dzsalál is hozzákészülődött az imához, elvégezte a mosakodást és szőnyege elé lépett. „Bism’ illáhi al-rahmáni al-rahím...” – szakadt fel ajkáról a szentséges mondat, és míg imáiban az Egyetlen Istenséget, Allahot dicsőítette, lelke megkönnyebbült. Olyan lett, mint egy tollpihe, nyomát sem érezte annak a fáradtságnak, mely az éjszaka folyamán többször is elhatalmasodott a testén. Sötét és néma volt körülötte az éjjel, s míg mások aludtak, ő a csillagokat fürkészte, mint mindig. Valamennyi este, mikor fények gyúltak az égbolton, asztrolábiumával felbaktatott a tetőre és méricskél-ni kezdett, aztán olajmécsese lángjával megvilágított papírra róttá eredményeit koromfekete tintával.

Éjjel mindig minden olyan egyszerű és érthető volt számára. Al-Dzsalál ismerte az égitestek mozgását, kiigazodott a csillagképek között, és gyakran érezte úgy, hogy fontos összefüggésekre ébredt a teremtett világ működését illetően. Amikor nyugovóra tért a Nap, a férfit hatalmába kerítette a térbeli végtelenség érzése, s belül, a testének valamely megfoghatatlan és meghatározhatatlan pontján úgy érezte, hogy létezik egy mindent átölelő felsőbb hatalom, és a világ úgy, ahogy van, maga a Teljesség.

Nappal azonban gyakran támadtak kétségei. Így volt ez azon a reggelen is, amelyen történetünk kezdődik, a virágillattal bódító córdobai tavaszban. Ezt a napját al-Dzsalál a fürdőzésnek és a pihenésnek szentelte. Hennával színezett, narancsos árnyalatú szakállán táncoltak a napsugarak, miközben fehér burnuszában kilépett a háza kapuján. Olyan délceg termetű volt és annyira egyenesen tartotta a hátát, hogy nyoma sem látszott rajta élete már eltelt négy évtizedének.

Lassan, kímérten lépkedett, átvágott a *szúkon*, de füléhez el sem jutottak azok a hangfoszlányok, amelyek a piacon alkudozók felől szálltak. Nem látta az aranyszállal átszőtt selyemszöveteket, nem nézett a puha, córdobai bőrből varrt csizmákra, és még a gránátalma illata sem zökkentette ki merengéséből. Körülötte méhkasként zsongott a „világ köldökének” tartott város, ám ő gondolatban egészen máshol járt. Újra meg újra maga elé idézte az éjszakai égbolt látványát, és továbbra sem tudta magyarázatát adni egy alig-alig észrevehető, sohasem látott fényes pont megjelenésének, amit felfedezett.

Bárhogyan forgatta is az asztrolábiumot, eddigi rajzai bármelyik részletét vette szemügyre, biztosan tudta, hogy az égboltnak azon a részén soha korábban nem volt

látható az a fényes pont. Nem tudta pontosan megfogalmazni, hogy miért, de az ismeretlen égi jelenség félelmet keltett benne. Nyugtalanította, mert nem tudta, mit gondoljon felőle.

Megérkezett a *hammám*hoz, mely egyike volt Córdoba több száz nyilvános fürdőjének. Megváltotta a belépőjegyet, némi aprópénzért illatosított hajmosószert vásárolt, és burnuszát, saruját átnyújtotta a ruhatárosnak.

– Szálem alejkum – köszöntötték ismerősei, és ő így válaszolt: „Béke legyen ti veletek is.” Belépett az első, forróvizetes terembe, ahol a padlóra locsolt víz átláthatatlan párával burkolta be a testét.

Al-Dzsalál úgy érezte, mintha mély álomba esne. Fejét jobbra-balra mozgatta, szemeit lehunyta, és állig belecsúszott a medence vizébe. Azután a langyos vizes terem következett. A gőz és forróság után kedvére való volt a frissebb levegő. Felnézett a kupolára: a fürdő színes tetőablakain ferdén tűzött be a nap, és a halványkék, csempepárával borított falon furcsa, mesebeli színű és alakú foltok táncoltak. A medence fölött magasodó boltíves tető az égboltot jelképezte, csillag alakúak voltak rajta a nyílások, s ezekről a férfinek ismét éjszakai megfigyelése jutott eszébe.

Végezetül lehűtötte magát a hammám harmadik, hidegvizes termében, törülközőjébe csavarozott, és átsétált a pihenőszobába, ahol karcsú, lányos arcú szolgálóiuk gyümölcsöket és édességeket hordoztak körbe. Al-Dzsalál rágcsálni kezdett egy szem datolyát, és bekapcsolódott a többi fürdővendég beszélgetésébe.

– Azt hallottam reggel, idefelé jövet, hogy az éjszaka néhány különös dolog történt a városban – mondta az egyik férfi, aki folyamatosan hunyorított a bal szemével.

– No, és miféle különös dolgok, te vén lókötő? – kérdezte tőle gúnyosan al-Din, aki nem tudta eldönteni, hogy mese vagy valódi történet következik-e.

– Például az, hogy több helyen maguktól összetörtek a tojások, és kigurultak az almák a kosárból – mondta titokzatos mosollyal a hunyorgó férfi.

– Hát, ez aztán egyáltalán nem különös dolog. Talán rengett kicsit a föld, vagy mégiscsak meglökte valaki azokat a kosarakat... – szólt ismét al-Din, de a férfi (bizonyos Juszuf) válasza sem méltatta a kételkedőt, hanem tovább beszélt.

– Ezen kívül az is csodás eseménynek számít, hogy egyes kertekben megváltoztatták színüket a rózsák – mondta, és sokatmondóan nézett al-Dzsalálra, aki addig egy szót sem szólt.

– Na, te erre mit mondasz? – kérdezte Juszuf, és a csillagász kénytelen volt válaszolni.

– Az éjjel velem is történt valami különös dolog... – kezdte, de aztán elhallgatott, mert a bensőjében valami azt súgta, hogy ne adja ki titkát a furcsa, fénylő pontot illetően.

– Különös dolog, mi? Csak nem azt akarod mondani, hogy kedves volt hozzád az a zsémbes nőszemély, akit feleségnek a nyakadba varrtak? – kérdezte vigyorogva al-Din. Al-Dzsalál arca erre elkomorult. Noha csak hármasan voltak a pihenőszobában így is túl soknak érezte a jelenlévők számát ahhoz, hogy lelki dolgairól beszéljen.

– Á, semmi, nem is érdemes beszélni az egészről – legyintett, és kortyolni kezdte citromos szorbetjét.

A csillagokról házasságára kanyarodtak a gondolatai, és ettől nagyon nyugtalan lett. Hafszá, az első és egyedüli felesége apja és apósa szerződése nyomán került a házába. Nem volt sem szép, sem kedves, al-Dzsalál szinte úgy élt vele, mint egy ide-

gennel, gyermekük sem született. A férfi egyébként is keveset törődött a földi dolgokkal, tekintetével és gondolataival mindig a tágasságot és a teljességet kereste. Számára az égbolt jelentette a harmóniát, annak földi mását, önnön életét túlon túl sivárnak és rend nélkülinek érezte.

Gyakran gondolt a többi szféra lakóira, hogy milyen lehet azok valósága, és különösen foglalkoztatta a legkülső, a fénytel teli, a mindent átfogó és beburkoló égi réteg. A córdobai nagykönyvtárban minden létező művet áttanulmányozott e témát illetően, és mégis – bár ismeretei egyre bővültek – úgy érezte, a lényeghez nem tud közelebb jutni. Volt valami megfoghatatlan, titokzatos, varázslatos dolog, amit nem tudott ésszel felérni, hiába volt minden vizsgálódás, a kalifátus minden tudósa és összes vaskos könyve...

Fürdőzés után visszasétált a házához, egész úton szakállát simogatva, ami nála mindig azt jelentette, hogy erősen gondolkodik. Hafszá, amikor meglátta, pontosan tudta ezt, így hát alig szólt férjéhez, visszavonult női lakrészébe.

Al-Dzsalál, amint magára maradt, kiült a kerti lugasba, és olvasgatni kezdett. Útleírásokat lapozott, hátha talál példát valami hasonló, titokzatos égi fénypont leírására, de nyoma sem volt ilyesminek a könyvekben. Olvasás közben gondolatait átlengette az embert nagy utazások előtt elfogó kalandvágy különös érzése, megsejtette a világban való barangolás mindig édes és izgalmas ízét. Térképrajzolatokat nézegetve azon töprengett, hogy mindegyik mennyire különböző, és volt valami olyan gondolata, hogy a föld, amelyen él, másmilyen, mint ahogyan a tudósok elképzelik és leírják.

„Hogyan is tudhatnánk valamit a magasságos égről, amikor azt a helyet sem vagyunk képesek megismerni, ahol lakunk?” – gondolta magában, és annyira elmerengett, hogy nem is vette észre, hogyan ereszkedett le az alkonyat Córdoba fehér színű házaira.

II.

Al-Dzsalál elmondta a nap ötödik imádságát, és lelke megtisztulását szinte fizikailag is érezte. Nem tért nyugovóra, hanem felment a tetőre, és szemével rögtön a kis fénypontot kezdte keresni az égen. Tekintete végigpásztázott a csillagmilliók között, fürkészsze a sötét háttérrel, de a pontot nem találta. Nyugtalan lett, megpróbálta keresni újra, meg újra, mindig azon a helyen kutatva, ahol előző éjszaka látta. Műszereivel méricskelt, de mindhiába: a kis, titokzatos fény eltűnt.

A férfi nagyon elkeseredett. Úgy érezte, fontos dolgot veszített, bár nem tudta megfogalmazni, hogy mifélett. Valami megmagyarázhatatlan okból úgy gondolta, hogy valamennyi csillag együttvéve sem ér fel ahhoz az egyetlen ragyogó kis ponthoz, amely előző éjjel felbukkant a tavaszi égen. A férfi szomorú lett és csalódott, fáradtan és kiábrándultan ballagott le a tetőről, és a szobájába ment. A puha, süppedős szőnyegek elnyelték léptei nesztét, bár a házban nem is volt már ébren senki, akit zavarhatott volna akármilyen zaj.

Al-Dzsalál lassú mozdulatokkal levetkőzött, és elnyúlt az ágyán. Lehunyta a szemét, és már-már elaludt, amikor halk zajt hallott a szoba egyik sarkából.

„Mintha egy angyal szárnya rebbent volna” – gondolta félálomban, és csak nagy nehézségek árán tudta felnyitni a szempilláit. Először semmit nem látott, kellett kis idő, mire a félhomályban érzékelni tudta a bútorok körvonalait.

– Itt vagyok – mondta egy selymes női hang, melynek tulajdonosa a faragott ruhásládán ült. A férfi a hang irányába fordult, és végre észrevette a fiatal nőt.

– Ki vagy te, és mit keresel a házamban? – kérdezte al-Dzsalál, aki meglepetésé-

ben azt sem tudta, hogy mit tegyen. – Hogyan jöttél be a szobámba? – tudakolta kissé hangosabban, de a nő nem válaszolt rögtön. Előbb meggyújtotta az olajmécsest (al-Dzsalálnak úgy tűnt, hogy egyszerűen csak keze érintése nyomán pislákol fel a láng), és a férfi elé állt. A himbálódzó fényben kivehetővé vált az arca, és fehér ruhája redői sem tudták eltakarni hibátlan alakját.

– Legyen elég annyi, hogy itt vagyok végre – mondta a nő, és széles, elbűvölő mosollyal nézett al-Dzsalálra.

A férfi (maga sem tudta, hogy miért) nem faggatózott tovább. Kíváncsiságánál és félelménél is erősebb volt a nyugalom jóleső érzése, amely hirtelen, megmagyarázhatatlanul betöltötte a szívét és a lelkét. Az ismeretlen, fiatal nő közelsége teljesen elvarázsolta. Orra megtelt csodálatos illatával...

– Olyan, mintha álmodnék – mondta halkán, és a lány szépséges arcát fürkészte, mely hasonlatos volt az ezüst fényvel ragyogó teliholdhoz, haja és szeme pedig feketék voltak, mint az ében. Ám a legelbűvölőbb mégis az volt benne, hogy szakadatlanul mosolygott.

– Gyere, ülj ide az ágyam szélére – rebegte alig hallhatóan al-Dzsalál, és maga is elcsodálkozott azon, hogy így viselkedik. A nő leült, és a férfi bensőjét valami sosem érzett finom remegés járta át.

– Azért jöttem el hozzád, mert te felfogtad a Teljességet – mondta a titokzatos idegen, és al-Dzsalál elképedve nézett rá. Az olajmécsest csöppnyi fénye sohasem látott világossággal vont be a szobát, mikor a gyönyörű nő beszélni kezdett. Szólt a szférákról, a világ nagy egészéről, a távoli univerzumokról és lakóikról, a mindenség keletkezéséről és elmúlásáról. Olyan dolgokról, amelyek a férfit mindig is foglalkoztatták. Kedvesen válaszolt al-Dzsalál minden kimondott és fel sem tett kérdésére, és a csillagász úgy érezte, élete sűrű erdejéből olyan tisztásra érkezett, ahol minden egyszerű, érthető és biztonságos. Egyszeriben minden megvilágosodott előtte, megértette a világ szerkezetét és működésének lényegét, a teremtés célját. Miközben a titokzatos nőt hallgatta, azt sem tudta, hol van, úgy érezte, szobájából kirepülve csillagmilliárdok között száguldoznak, s végtelenül fekete és ijesztő tereken jutottak keresztül, a másodperc törtrésze alatt...

– Téged, ugye, az égből küldtek? – kérdezte áhítattal, de az ifjú nő csak gyöngyözően nevetett.

– Mindannyian az ég küldöttei vagyunk, te magad is. Találkozásunk nem ezért különös. Az maga a csoda, hogy rád találtam, és hogy te észrevettél. Tudtam, hogy vársz, és nekem éppen veled kellett találkoznom.

– Úgy érzem, mintha belül lennél, a bőröm alatt, kitöltöd az egész testemet – szólt nagy sokára al-Dzsalál, aki ismét kételkedni kezdett benne, hogy mindez vele történik. Azt már nem is merte elmondani, hogy ficánkoló paripának érzi magát, olyan gyönyörű arabs telivérnek, aki óriási, égig nyúló hegyek között, a füves lankákon vágat a hajnali hűvösségben, patája szárnyalása nyomán szerte-szét reppen a fűszálakról a hajnali harmat. És oroszlán volt, meg fenséges gazella, majd sólyom, végül nárcisz. Sejtjein átfutott a természet megannyi élőlényének sorsa, szelekbe kapaszkodott, élete összefonódott a hatalmas magasságokkal és az elképzelhetetlenül feneketlen mélységekkel...

– Az én fejemben is hasonló gondolatok kavarnak – mondta a lány, és kecses ujjaival beletúrt al-Dzsalál sűrű, sötét hajába. – Allah legnagyobb csodája a találkozásunk, örülök, hogy általam ismerhetted meg a világ legnagyobb titkait – mondta.

A férfi hirtelen elkomorult. Gondolatai visszataláltak a valósághoz, a városhoz és a szobájához, és pompás álmodozásába készként hasított a müezzin hajnali imára szólító hangja.

– Mondd, most mi lesz velünk? Mi lesz ezután? – kérdezte a fiatal nőt, aki pontosan tudta, hogy miről beszél. Elfújta a mécsest, arcát az ablak felé fordította, és hamvas bőrét megfűrosztotta a felkelő nap legelső sugaraiban.

– Ne törődj ezzel. Többé nem kell félned és nem lesz magányos a szíved. Megtaláltuk egymást és megértettük a Teljességet, ezt az érzést már nem veszíthetjük el soha – mondta, majd az ágy szélére ülve ölébe vonta a férfi fejét, és lágyan ringatni kezdte, mint egy kisgyermeket.

Al-Dzsalál lehunyta a szemét, és elszenderedett.

III.

Magasan járt már a nap, mikor felébredt. Szívében a nyugalom érzésével ült fel az ágyon, ám titokzatos éjszakai vendégét nem látta a szobában. Kiszaladt a folyosóra, ki a kertbe és a szökőkúthoz, de a lányt sehol sem találta.

– Keres valakit az úr? – kérdezte az egyik szolgáló, és al-Dzsalál erre megrázta a fejét. Abban a pillanatban megértette, hogy az ifjú nő csak egyszer, egyetlen egyszer jött el hozzá. Nem azért repült ide a csillaghalmazokon túlról, hogy maradjon, hanem azért, hogy hírt hozzon a Teljességről...

A férfi felöltözött, bepótolta a hajnali imát, és kiballagott a város főterére.

– Nos, te híres csillagász, mit láttál éjszaka az égen? Vagy talán a földön történt veled valami, amitől ilyen álmodozó és önelégült képet vagsz? – kérdezte tőle kissé gúnyosan Juszuf, de al-Dzsalál először nem válaszolt semmit, aztán nagy sokára mégis megszólalt.

– Tudod, barátom, ha ma este felnézel az égre, látni fogsz kissé jobbra a Holdtól egy különösen fényes, hófehér színű fénypontot. És ezután is ott lesz, minden áldott éjszaka, legalábbis úgy hiszem...

– Ó, ez nagyszerű, felfedeztél valami új csillagot? Csak nem emiatt az izé miatt történtek a városban azok a különös dolgok tegnapelőtt? – faggatta izgatottan Juszuf a csillagászt, aki csupán feje biccentésével jelezte, hogy az bizony meglehet. Juszuf elrohant, hogy város-szerte szétkürtölje a nagy szenzációt. Al-Dzsalál tudta, hogy ettől kezdve egész Córdoba látja majd a fénypontot, sőt, látványát hamarosan felfedezik az egész világon. Esténként ránéznek majd a nyájuk mellett pihenő pásztorok, elkíséri útjukon a hajósokat és a tevekaravánok fáradt utasait, és merengve bámulják majd a szerelmesek. Ám a csillagász azt is jól tudta, hogy a fénypont egyes-egyedül csak őmiatta fog tündökölni az égen, ő lesz mindörökre az egyedüli, aki emlékezni fog a gyönyörű, messziről jött nőre és a világegyetem titkaira, melyeket a távoli idegen megosztott vele.

Al-Dzsalál kísértelt a piacra, mosolyogva szívta be a cukrozott mandula és az aranyként cseppenő virágméz csodálatosan elegyedő illatát. Nyugodt volt és boldog.

Allah lágyan simogató lehelete suhant át a langyos tavaszban a córdobai utcák felett.